

7

ภายในห้องนอนกว้างใหญ่ตกแต่งด้วยตุ๊กที่ทำจากไม้ฉู่เงิน* และเตียงที่สลักเสลาลวดลายงามวิจิตร ส่งผลให้ห้องนั้นเรียบง่ายหากแต่หรูหรา เหมือนกับผู้เป็นเจ้าของที่อาศัยอยู่ในห้องนั้น

ทว่าห้องนอนที่ปกติมักจะเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่เสมอ บัดนี้กลับเต็มไปด้วยผู้คนที่กำลังพูดคุยด้วยเสียงซึ่งพยายามสะกดให้เบาที่สุด แต่เสียงพูดคุยที่ตั้งใจไปทั่วห้องก็ทำให้เกิดเสียงพึมพำอยู่ดี

"เหตุใดจึงยังไม่ตื่น" เสียงพูดที่พยายามกดให้แผ่วเบาว่าสิ้นเครื่องด้วยความร้อนรนดังขึ้น

"เชิญท่านหมอลิวมาดูอาการดีไหม ไม่น่าจะมีอะไรร้ายแรงกระมัง" เสียงนี้เต็มไปด้วยความลังเล

"หรือเราจะเชิญหมอท่านอื่นมาดูอาการดี คราวนี้ท่านหมอลิวอาจ

* ไม้ฉู่เงินเป็นไม้มีค่าชนิดหนึ่ง เกิดจากซากของต้นไม้ที่ถูกฝังไว้ใต้ดินเป็นระยะเวลานาน

วินิจฉัยโรคไม่ได้ ทำนองของเราจะมาได้ยังไงกัน ตั้งแต่เกิดมาข้ายังไม่เคยเห็นทำนองเมวมาแบบนี้มาก่อน จะต้องมီးอะไรผิดปกติเป็นแน่ ทำนองจึงยังไม่ตื่น"

"แต่ท่านหอมทิวเป็นหอมที่มีชื่อเสียงนะ!"

"เจ้าเคยเห็นทำนองเมวฉันหรือ ผู้คนมากมายต่างรู้ว่าทำนองโปรดปรานสุรายิ่งนัก ชุมนางผู้ใหญ่เหล่านั้นหากมีเรื่องให้ทำนองช่วย ต่างก็พากันหอบเอาสุรามือชื่อในพื้นที่ของตนมาเป็นบรรณาการ แม้แต่สุราที่แรงที่สุด ทำนองดื่มแล้วก็ยังไม่มีการมึนให้เห็นเลยสักนิด"

"ที่เจ้าว่ามานั้นล้วนถูกต้อง องครักษ์ชยา เมื่อวานนี้ทำนองไปดื่มสุราที่ไหนมา เจ้าดูแล้วไม่มีอะไรผิดปกติจริงๆ หรือ"

ประโยคนั้นทำให้คนในห้องเบือนสายตาไปยังชายที่ยืนกอดอกอยู่หน้าประตู

ผู้ที่ถูกเรียกว่าองครักษ์ชยาก็มมปาก มองไปยังชายรูปร่างสูงใหญ่ที่นอนอยู่บนเตียงโดยไม่คิดจะขยับแม้แต่ขนคิ้ว ส่วนผู้ที่นอนหลับไหลไม่ได้สติอยู่บนเตียงนั้นคือเหยียนจิวเจ็ย เขาเป็นบุตรชายคนเล็กของตำหนักเหยียนอ่อง ทว่าบัดนี้เหล่าพี่ชายของเขาได้จากไปแล้ว เหยียนจิวเจ็ยจึงกลายเป็นนายใหญ่ของตำหนักแห่งนี้

เหยียนจิวเจ็ยผู้นี้เป็นคนเสเพลรักสนุก หากได้ข่าวว่าที่ใดมีสุราชั้นเลิศ เขาจะมุ่งหน้าไปทางทิศนั้นทันทีโดยไม่กลับมาที่ตำหนักเลยครั้งละหลายๆ วัน ทำเอาบ่าวไพร่ทั้งหลายจะเป็นกังวลก็ไม่ใช่ จะไม่สนใจก็ไม่ได้ ยิ่งดีที่มีองครักษ์ผู้หนึ่งซึ่งแม้จะมีนิสัยแปลกประหลาด หากเต็มไปด้วยความจงรักภักดีคอยติดตามอารักขา เพียงแค่มีชยาเนียดงอยู่ด้วย พวกเขา

ก็วางใจ

เมื่อวานช่วงพลบค่ำ ชย่าเนี่ยตงแบกเจ้านายเข้ามาในบ้าน ทำให้ บ่าวไพร่ตื่นตระหนกตกใจกันถ้วนหน้าเมื่อเห็นว่าร่างสูงใหญ่แข็งแรงของ เทียนจิวเจี้ยถูกวางไว้บนเตียงในสภาพไม่ได้สติ ต่างก็คิดกันไปว่าท่านอ่อง ของตนถูกลอบทำร้ายจนชีวิตใกล้จะหาไม่เสียแล้ว

บ่าวไพร่บางคนรีบตรวจดูร่างกายของเจ้านายตนว่ามีส่วนใดได้รับ บาดเจ็บหรือไม่ บ้างก็รีบร้อนวิ่งไปตามหมอ เมื่อถามชย่าเนี่ยตงว่าเหตุใด ท่านอ่องจึงอยู่ในสภาพเช่นนี้ก็ได้รับคำตอบว่า

"เมมา"

"เป็นไปไม่ได้!" ทุกคนพูดขึ้นมาพร้อมกัน

คนที่ทำงานในตำหนักเทียนอ่องไม่มีใครไม่รู้ว่าท่านอ่องของพวกเขา เป็นคนคอแข็งถึงขนาดที่ว่าตีเมียไรก็ไม่เมมา เทียนจิวเจี้ยเคยกล่าวไว้ว่า จะใช้ตำหนักแห่งนี้เป็นรางวัล หากผู้ใดสามารถนำสุราที่ทำให้เมมาแก่น้ำล ให้แก่เขาได้ แน่نونว่าแม้ท่านอ่องจะใช้ตำหนักอ่องเป็นรางวัลก็คงไม่มีใคร กล้ารับ เพราะตำหนักอ่องหาใช่สิ่งที่ใครอยากจะได้รับกับไปได้

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่โจษจันกันว่าเทียนจิวเจี้ยปรารถนาจะหาสุราที่สามารถทำให้ตนเองเมมาให้ได้ ซึ่งความปรารถนาของท่านอ่องข้อนี้เอง ที่พวกเขาไม่เข้าใจ

ตีเมียแล้วไม่เมมาก็ดีแล้วไม่ใช่หรือ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทียนจิวเจี้ยมีศัตรูในราชสำนักไม่น้อย แม้ต่อหน้า แวดตาจะเต็มไปด้วยความเคารพ หากกลับหลังลั่นคาดหวังว่าจะเกิดเรื่อง ไม่คาดฝันกับเขาเข้าสักวัน บ่าวไพร่ทั้งหลายจึงไม่เข้าใจว่าเหตุใดท่านอ่อง

เมวรั๊ก

จึงอยากดื่มให้เมานัก

"หากไม่เชื่อข้าก็ไปตามท่านหอมมาตรวจอีกครั้งก็ได้" ซย่าเนี่ยตงกล่าว
เสียงเย็น

"ดี! ถ้าเช่นนั้นก็ไปตามท่านหอมมาซะ"

"แต่ท่านต้องเกลียดการหาหอมเป็นที่สุดนะ"

ป่าวไพร่ทั้งหลายได้แต่มองหน้ากันและกัน เมื่อคืนนี้ท่านหอมที่เชิญ
มาดูอาการกล่าวว่าท่านต้องดื่มสุราจนเมามาย ทว่าแม้ขอบฟ้าจะเปล่งแสง
รุ่งอรุณแล้ว ผู้คนที่เข้ามามุงดูแต่ข้าก็ไม่เห็นว่าท่านอ่องจะล้มตาศึ้นมาเลย

"ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องเชิญท่านหอมมาอีก อย่างน้อยจะได้รับประกันได้
บ้าง"

ในที่สุดพ่อบ้านก็ตัดสินใจ

ขณะที่ป่าวไพร่กำลังเตรียมตัวจะออกไปตามหอม คนบนเตียงก็เริ่ม
ขยับตัวตื่น

เมื่อเหยียนจิวเจี๋ยล้มตาก็เห็นหลายศิระะกำลังจ้องมองเขาอยู่ คิ้วเข้ม
ทั้งสองข้างจึงเลิกขึ้นสูง แกวตาดเป็นประกายจ้องเขม็ง ป่าวไพร่จึงพากัน
ถอยหลังไปคารวะ

"ทำอะไรกันอยู่ เหตุใดพวกเจ้าจึงมาล้อมวงกันอยู่ที่นี่ ข้ากลายเป็น
นักแสดงให้พวกเจ้าดูตั้งแต่เมื่อไรกัน" เสียงทุ้มตวาดจนทุกคนผงะถอยหลัง
ไปอีก

"ท่านอ่อง ในที่สุดท่านก็ฟื้นเสียที พวกเราเป็นห่วงกันแทบแย่ขอรับ!"

"เกิดเรื่องอะไรขึ้น" เหยียนจิวเจี๋ยกวาดตามองรอบห้อง สูดหายใจหายตา
ของเขาก็หยุดลงที่ซย่าเนี่ยตง

"เมื่อวานนี้ท่านดื่มจนเมามาย ข้าจึงแบกท่านกลับมา แต่บ่าวไพร่ผู้แสนจะจงรักภักดีของท่านดิ่งตันจะตามท่านหมอมมาให้ได้ เมื่อคืนนี้ท่านหมอลิวก็ยืนยันแล้วว่าข้าพูดไม่ผิด แต่ทุกคนเห็นว่าเมื่อครู่ท่านยังไม่ตื่น จึงพากันคิดว่าท่านหมอลิวไร้ฝีมือ"

มุมปากของชยาเนี่ยตงเผยรอยยิ้มล้อเลียนขบขัน

"ข้าเมาอย่างนั้นหรือ" เขยียนจิวเจี้ยมีท่าที่ประหลาดใจ "ข้าเมาจริงๆหรือ"

ชยาเนี่ยตงพยักหน้ารับก่อนจะได้ยินเสียงหัวเราะน้ำคั่งล้นตามมา

"ฮ่าๆๆ ข้าเมา ข้าเมาแล้ว ฮ่าๆๆๆ"

เสียงหัวเราะอย่างภาคภูมิใจของเขยียนจิวเจี้ยบวกกับกำลังภายในของเขา ทำให้เสียงดังกึกก้องกว่าที่ควรจะเป็น

บ่าวไพร่หนึ่งจันและพากันเอามืออุดหูไว้ไม่ให้เสียงหัวเราะนี้ทำอันตรายแก่หูของพวกเขาได้ ท่านอ่องเป็นอะไรไปเสียแล้ว หรือว่าท่านอ่องจะถูกมนตร์ดำของพ่อมดหมอผี จึงได้หัวเราะอย่างเบิกบานเช่นนี้ การดื่มสุราแล้วเมาเป็นเรื่องที่น่ายินดีถึงเพียงนั้นเชียวหรือ

"ประเสริฐ! พวกเจ้าออกไปให้หมด ข้าจะเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วออกไปข้างนอก"

เขยียนจิวเจี้ยลุกขึ้นจากเตียง ไม่มีที่ท่าวิงเวียนปวดศีรษะแม้แต่น้อย ข้ายังดูสดชื่นกว่าใครๆ ในห้องนั้นเสียอีก

"ไปๆๆ พวกเจ้าออกไปให้หมด"

"ท่านอ่อง ท่านไม่เป็นอะไรจริงๆ หรือขอรับ หากท่านปวดศีรษะหรือต้องการดื่มแกงให้สว่างเมา ข้าน้อยได้ให้คนเตรียมเอาไว้แล้ว" พ่อบ้าน

ถามอย่างเป็นห่วง

"ไม่เป็นไร ข้ารู้สึกดีจนไม่อาจดีไปกว่านี้ได้อีกแล้ว พุดตามตรง ข้าไม่เคยรู้สึกดีเช่นนี้มาหลายปีแล้ว กลับสบายดีเหลือเกิน"

เหยียนจิวเจี้ยลุกขึ้นและผลักคนที่ยังเหลืออยู่ให้ออกไป

เขารีบหยิบเสื้อผ้าออกมาจากตู้และผลัดเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว เมื่อเปิดประตูออกไปอีกครั้ง ภายนอกยังคงมีคนที่ถูกล้อออกมายืนรอหน้าห้อง แต่เขาก็ไม่นาถร้อสนใจ เพราะการถูกใครต่อใครมองว่าเขาเป็นคนประหลาดไม่ใช่เรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นวันสองวันนี้เสียเมื่อไร หากคนทั้งราชสำนักตั้งแต่ยุวกษัตริย์เรื่อยไปจนถึงขุนนางนับร้อยล้วนเห็นเขาเป็นคนประหลาดทั้งสิ้น

ดังนั้นไม่ว่าพวกเขาจะไปจะพากันตื่นตระหนกเพียงใด เขาก็ยังคงก้าวเดินออกจากห้องไปด้วยท่าทางสดชื่นอยู่ดี เมื่อก้าวพ้นประตูตำหนักก็มุ่งไปตามเส้นทางเก่าที่จะพาเขาไปร้านสุราที่แวะไปดื่มเมื่อวานโดยมีชยาเนียดติดตามมาห่างๆ

เหยียนจิวเจี้ยคุ้นชินกับการมีคนคอยตามติดเช่นนี้มานานแล้ว เมื่อก้าวเท้าเข้าร้านสุราเขาก็โบกมือเรียก

"เนียด เจ้ามาดื่มเป็นเพื่อนข้าสักจอกเถอะ ให้ข้าดื่มคนเดียวมันก็ออกจะเหงาไปสักหน่อย"

ชยาเนียดเงยหน้าขึ้นมองไปรอบด้าน

"ท่านมาร้านสุรากลั้บตั้งแต่สุรา ช่างประหลาดนัก"

"เช่นนั้นข้าจะสั่งกับมาให้เจ้ากินด้วยก็แล้วกัน"

เมื่อเหยียนจิวเจี้ยเข้ามาในร้านแล้วก็หาที่นั่งและหันไปสั่งเสี่ยวเออร์

"ขอสุรารवाद แล้วยกกับอรรอยๆ มาด้วย"

"ขอรับ ข้าจะรีบไปจัดการเดี๋ยวนี้"

เสี่ยวเอ๋อรับคำสั่งเสร็จก็จากไป ไม่นานนักสุรารवादก็ถูกนำมาจัดวางบนโต๊ะ

เหยียนจิวเจี้ยไม่อาจห้ามรอยยิ้มของตนไว้ได้ เขายังจำรสสุราที่ทำให้ตนดื่มอย่างมีความสุขได้ หากจะให้พูดอีกที สุราที่ทำให้เขามาได้มันจะต้องเป็นของขวัญที่สวรรค์ประทานให้เป็นรางวัลอย่างแน่นอน ไม่เสียเที่ยวเลยจริงๆ!

ทว่าเมื่อสุราเข้าปาก สีหน้าของเหยียนจิวเจี้ยพลันเปลี่ยนไป

ช่ยกเนี้ยตงที่นั่งอยู่ตรงข้ามเห็นสีหน้าของอีกฝ่ายก็รีบเรียกเสี่ยวเอ๋อให้มาหา

"ท่านทั้งสองจะสั่งอะไรเพิ่มหรือขอรับ"

"เมื่อก่อนข้ามาดื่มสุราที่นี่ แต่ไม่ใช่สุราแบบนี้เน้า" เหยียนจิวเจี้ยขมวดคิ้วถาม

"อ้อ ท่านพูดถึงสุราดอกท้อเมามาใช่ไหมขอรับ สุรานั้นดีมีเพียงไม่กี่ไหเท่านั้น ขายหมดแล้วก็หมดเลย หากต้องการดื่มอีกจะต้องรอถึงปีหน้าขอรับ"

"ปีหน้า!"

เหยียนจิวเจี้ยกระซอกคอเสี่ยวเอ๋อ ดวงตาทั้งสองข้างจ้องอย่างจะกินเลือดกินเนื้อ ทำให้เสี่ยวเอ๋อหวาดกลัวจนลนลาน

"นายท่านอย่าเพิ่งโกรธ! ใจว่าพวกเราจะไม่อยากขาย เพียงแต่ในแต่ละปี แม่นางที่นำสุรานั้นมาขายให้เราขายให้เพียงไม่กี่ไหเท่านั้น"

เมารัก

เสี่ยวเอ๋อร์ตัวสั้นนั่งงก

"ถ้าเขื่อนั้นสุราขานินนี้เจ้าไม่ได้เป็นคนหมักเอง แต่ซื้อกับแม่นางผู้หนึ่ง
ใจหรือไม่"

เหยียนจิวเจี้ยปล่อยเสี่ยวเอ๋อร์ อีกฝ่ายจึงรีบถอยออกไปสองสามก้าว
เพื่อปกป้องชีวิตน้อยๆ ของตน

"ขอรับ นางคือแม่นางแช่เส้นที่อาศัยอยู่นอกเมือง สุราที่แม่นางเส้น
เป็นคนหมักจะขายดีเป็นพิเศษ แต่มีปริมาณน้อยยิ่งนัก จึงสามารถขายให้
ได้เพียงไม่กี่ไห ว่ากันว่าเป็นกฎการค้าขายของนาง แม้ข้าจะไม่เข้าใจนัก
ว่าในเมื่อสามารถขายได้เงิน เหตุใด..."

เสี่ยวเอ๋อร์อธิบายไปเรื่อยๆ

"หมายความว่าหากข้าต้องการดื่มสุราดอกท้อเมามาย ก็ต้องไปหา
แม่นางผู้นั้นเท่านั้นหรือ"

เหยียนจิวเจี้ยเห็นเสี่ยวเอ๋อร์พยักหน้าหงึกกิดลึงตามองเขาอีกครั้ง

"แล้วยังไม่รีบบอกที่อยู่ของนางมาอีก!"

"ขอรับ ข้าพูดแล้วๆ ท่านออกจากประตูเมืองไปแล้วมุ่งหน้าไปทาง
ตะวันตก พอเห็นสระน้ำแห่งหนึ่งก็จะพบป่าดอกท้อ"

เสี่ยวเอ๋อร์รีบตอบแต่ตัวกลับยังขยับถอยห่างออกไปอีก

ชยาเนี่ยตงหยิบตะเกียบขึ้นมาคีบกับกินอีกสองคำแล้วส่ายหน้า มอง
เหยียนจิวเจี้ยที่ทำให้คนอื่นตกใจกลัวจนตัวสั้นงก เขารู้จักเหยียนจิวเจี้ย
มาหลายปี ทุกครั้งที่เห็นนายของตนทำอะไรสักอย่าง แม้กระทั่งคนเยือกเย็น
เช่นเขายังอดส่ายหน้าไม่ได้

เวลาคนผู้นี้สำราญ เขาสามารถนั่งกินดื่มกระทบไหล่กับสามัญชนได้

อย่างสนุกสนาน แต่หากไม่สำราญแล้วละก็ เขาสามารถทำให้พวกขุนนาง ตื่นกลัวจนหน้าถอดสีได้เลยทีเดียว ทว่าชยาเนี่ยตงเจอเรื่องเหล่านี้มามากมาย จนไม่เห็นเป็นเรื่องประหลาดอีกต่อไปแล้ว

เหล่าขุนนางในราชสำนักต่างจงเกลียดจงชังเหียนจิวเจี๋ยเข้ากระดูกดำ แต่ก็ไม่มีปัญญาทำอะไรเขาได้ เนื่องจากเหียนจิวเจี๋ยไม่เพียงชอบทำอะไร ตามอารมณ์ เขายังไม่เคยประพฤติตัวตามแบบแผน และมักจะชอบสร้างความประหลาดใจให้แก่ผู้คนเสมอ หากมีการประชุมขุนนางสำคัญครั้งใด การจะเตรียมตัวรับมือเขานั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย เพราะหากเรื่องยัง ไปไม่ถึงจุดสุดท้ายก็ไม่อาจคาดเดาได้ว่าเขายืนอยู่ฝ่ายไหน จึงทำให้คนที่คิด จะพลิกผันตัวเองไปตามสถานการณ์ทำตัวไม่ถูก

แล้วยังร่างกายใหญ่โตกับเสียงอันดังกึกก้องนั้นอีก ทำให้พวกขุนนาง ที่ไม่ยอมก้มหน้าเขาไม่อาจละสายตาไปจากเขาได้ แม้เหียนจิวเจี๋ยจะ ไม่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นขุนนาง แต่ทุกคนต่างรู้ว่าเขามีอิทธิพลมากกว่า ขุนนางชั้นหนึ่งคนไหน ๆ เสียอีก

จริงดังคาด คืบกับกินได้เพียงสองคำเหียนจิวเจี๋ยก็ลุกขึ้นยืนอีกครั้ง

"กินเสร็จแล้วค่อยไปไม่ได้หรือ" ชยาเนี่ยตงเลิกคิ้วถาม

"เจ้ากินไปเถอะ ข้าจะไปเอง"

เหียนจิวเจี๋ยบอกให้เขาจ่ายเงิน จากนั้นก็รีบจากร้านสุร่าไปทันที

แถบชานเมืองด้านนอกกำแพงมีป่าดอกท้ออยู่แห่งหนึ่ง เมื่อเดินทะเลาะ ป่าดอกท้อไปแล้วจะพบกับบ้านหลังหนึ่งตั้งอยู่ริมลำธารสายเล็ก บ้านหลัง นั้นมุงด้วยหญ้าคาและสร้างขึ้นอย่างง่าย ๆ แต่ทั้งภายในภายนอกล้วนสะอาด

เมวรัก

สะพาน ภายในบ้านมีกลิ่นควันไฟโชยออกมาเป็นระยะ ๆ ดูน่าอบอุ่นยิ่งนัก
เวลานี้หญิงสาวสวมชุดที่ทำจากผ้าเนื้อหยาบรังแกนเสื้อชั้นผู้หนึ่งกำลัง
ขัดถังไม้ที่สูงใหญ่กว่านางที่ละถ้อยอย่างชะมัดเขม่น

ใบหน้าของนางงดงามหมดจด ทำทางสง่างามราวหญิงสาวที่เกิดจาก
ตระกูลใหญ่ ทว่าลักษณะเช่นนั้นกลับไม่เข้ากับเสื้อผ้าที่นางสวมใส่อยู่เลย
แม้แต่รอย แหวดาสดใสเป็นประกายของนางแฝงไว้ด้วยสติปัญญาและความ
สุ่มรอบคอบ จมูกเล็กตั้งตรงรับกับริมฝีปากที่เขิดขึ้นน้อย ๆ แสดงให้เห็น
ว่านางอาจเป็นพวกดีอันถือดี

เหงื่อเกาะสองแก้มของนาง ยามเช้าของช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิเช่นนี้ คนที่
ทุ่มเทกายใจในการทำงานเช่นนางไม่เคยคิดเลยว่าจะมีใครมาเยี่ยมเยือนใน
เวลานี้ได้

เหยียนจิวเจี้ยยืนพิศดูนางอยู่นาน

"เสียเวลาน ช่วยหยิบฟางข้าวมาให้ข้าหน่อย!"

เส้นหลังเพยร้องตะโกนเข้าไปในบ้าน แต่ไม่มีเสียงตอบกลับจากใน
นั้น ทำให้นางรับรู้ถึงการมาของเหยียนจิวเจี้ย

"ท่านเป็นใคร"

"ขอถามหน่อยว่าที่นี่คือบ้านแซ่เส้นไหมหรือไม"

เหยียนจิวเจี้ยมองสายตาระวางระวังของนางอย่างขบขัน

ดูท่าแม่นางผู้นี้จะเป็นคนไม่ยอมใคร แม้รูปร่างเล็กอรชรจะมายืนอยู่
ตรงหน้าร่างใหญ่โตราวอาชาของเขาซึ่งข่มให้นางตัวเล็กลงไปอีก แต่นาง
กลับถามโดยหาได้สนใจรูปร่างสูงใหญ่ของเขาแม้แต่หน่อยไม่

"ใช่แล้ว ท่านมาหาใคร" เส้นหลังเพยถามอย่างสงสัย